

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Nespútaná

GLENNON
DOYLEOVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

nespůtaná

nespútaná

glennon doyleová

TATRAN

Z anglického originálu Glennon Doyle: Untamed,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve The Dial Press,
an division of Penguin Random House, New York 2020,
preložila Simona Klimková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5261. publikácia
a 173. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.

Verše prebásnila Jana Kantorová-Báliková.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykovi redaktori Ivana Fábryová, David Grich

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 by Glennon Doyle

Translation © Simona Klimková 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1143-7

*Všetkým ženám, ktoré znovu ožili.
Dievčatám, ktoré nikdy nepochovajú.*

A hlavne Tish.

obsah

prológ: gepard	13
prvá časť: v kletke	
iskry	19
jablká	23
orálny sex	25
inštrukcie	27
ľadové medvede	29
čiarky	33
algoritmy	37
posedenia	39
pravidlá	41
draky	43
náruč	47

Druhá časť: **Kľúče**

Preciťujte	65
Dosiahnite poznanie	69
Predstavujte si	77
Nechajte to zhorieť	85

tretia časť: **slobodná**

bolesti	93
duchovia	103
úsmevy	107
ciele	109
adam a keysová	111
uši	113
rozprávky	117
plážové domy	121
hrady z piesku	123
podmienky	125
teploty	131
zrkadlá	133
oči	135
záhrady	139
sľuby	143
kontaktné stromy	151
vedrá	155
letušky	157
odkazy	161
básne	165

chlapci	169
rozhovory	179
lesy	183
smotanové syry	185
méty	187
ostrovy	193
balvany	199
masakre	203
rasisti	207
otázky	223
povolenie	227
ústupky	229
uzly	231
potlače	235
boh-žena	243
konflikty	245
prúdy	249
lži	253
zásielky	255
votrelci	269
komfortné zóny	277
elmers	281
šťastlivci	289
motýliky	291
gitary	295
vrkoče	299
sekundy	303

predstavy	307
postranné čiary	309
úrovne	311
epilóg: ľudská	315
pod'akovanie	317
o organizácii Together Rising	320

prológ

gepard

Pred dvoma rokmi sme s manželkou zobrali dcéry do safari parku. Počas prechádzky po areáli sme zbadali tabuľu propagujúcu hlavnú atrakciu parku: gepardí beh. Zamierili sme k rodinám hľadajúcim miesto s dobrým výhľadom a našli si voľný priestor pri dráhe. Amma, naša najmladšia, vysadla manželke na plecía, aby mala lepší výhľad.

Objavila sa energická blondávä ošetrovatelka v hnedozelenej veste. V ruke držala megafón a vôdzku so zlatým labradorským retríverom. Ostala som v pomykove. O zvieratách toho veľa neviem, ale ak by sa snažila presvedčiť moje deti, že ten pes je gepard, chcela by som, aby nám za gepardí beh vrátili peniaze.

Začala: „Všetkých vás vítam! O chvíľu spoznáte nášho miestneho geparda Tabithu. Mysleli ste si, že toto je Tabitha?“

„Nieeeee!“ zvolali deti.

„Tento rozkošný labrador sa volá Minnie a je to Tabithina najlepšia kamarátka. Zoznámili sme ich, keď bola Tabitha ešte mláďatko, a Minnie sme vychovávali spolu s Tabithou, aby nám ju pomohla skrotiť. Tabitha chce robiť všetko, čo aj Minnie.“

Ošetrovatelka kývla smerom k džípu zaparkovanému za jej chrbtom. K jeho zadnej časti bol rozstrapkaným lanom priviazaný ružový plyšový zajac.

Opýtala sa: „Kto má doma labradora?“

Do vzduchu vystrelili rúčky.

„Čí labrador sa rád naháňa?“

„Môj!“ vykriekli deti.

„Minnie rada naháňa tohto zajačika. Takže najskôr nám gepardí beh predvedie Minnie a Tabitha ju bude sledovať, aby si spomenula, ako sa to robí. Potom budeme odpočítavať, otvoríme Tabithinu klietku a ona vyštartuje. Na konci trasy, po sto metroch tamtým smerom, bude na Tabithu čakať chutný steak.“

Ošetrovatelka odokryla Tabithinu klietku a priviedla nedočkavú, dychčiacu Minnie k štartovacej čiare. Kývla džípu a ten vyrázil. Odopla Minnie vôdzku a všetci sme sledovali zlatého retrívera, ako veselo naháňa špinavého ružového zajaca. Deti nadšene tleskali. Dospelí si utierali pot z čela.

Napokon nastal čas Tabithinho veľkého predstavenia. Spoločne sme odpočítavali: „Päť, štyri, tri, dva, jeden...“ Ošetrovatelka vytiahla dvere na klietke a zajačik opäť vyštartoval. Tabitha vyrazila vpred, absolútne sústredená na zajačika, jedna škvrnitá šmuha. O pár sekúnd prešla cieľovou čiarou a džíp so zajačikom odišiel. Ošetrovatelka zapískala a hodila jej steak. Tabitha si ho prednými labami pritísila na zem, zvalila sa do prachu a za potlesku davu prežúvala.

Ja som netlieskala. Prišlo mi z toho zle. Tabithino skrotenie mi bolo... dôverne známe.

Sledovala som Tabithu, ako obhrýza steak na prašnej zemi zoo, a pomyslela som si: *Toto mocné zviera deň čo deň naháňa špinavé ružové zajačiky po vyjazdenej, úzkej cestičke, ktorú preňho vytýčili. Nepozera náľavo ani napravo. Nikdy toho poondeného zajaca nechytí, namiesto toho sa uspokojí so steakom z obchodu a roztržitým uznaním od upotených cudzích ľudí. Poslúchne každý príkaz*

ošetrovatelky presne ako labrador Minnie, lebo ju vycvičili, aby si myslela, že je ako ona. Nevie, že ak by sa rozpomenula na svoju divokosť – čo i len na okamih – mohla by ošetrovatelku rozrhať na kusy.

Keď Tabitha dojedla steak, ošetrovatelka otvorila bránu, ktorá viedla do malého oploteného výbehu. Tabitha ňou prešla a brána sa zavrela. Ošetrovatelka znovu schytila megafón a spýtala sa, či má niekto otázky. Asi deväťročné dievčatko zodvihlo ruku a spýtalo sa: „Nie je Tabitha smutná? Nechýba jej divočina?“

„Prepáč, nepočujem ťa,“ povedala ošetrovatelka. „Môžeš otázku zopakovať?“

Matka dieťaťa hlasnejšie odvetila: „Chce vedieť, či Tabithe nechýba divočina.“

Ošetrovatelka sa usmiala a povedala: „Nie. Tabitha sa tu narodila. Nič iné nepozná. Divočinu nikdy ani len nevidela. Tabitha je tu spokojná. Je tu v oveľa väčšom bezpečí, ako keby žila v divočine.“

Zatiaľ čo ošetrovatelka rozprávala fakty o gepardoch narodených v zajatí, moja staršia dcéra Tish ma štychla a ukázala na Tabithu. Tabithino držanie tela sa vo výbehu, ďaleko od Minnie a ošetrovateľov, zmenilo. Hlavu držala vysoko, chodila popri plote, kopírujúc hranice, ktoré jej vymedzoval. Tam a späť, tam a späť, zastala, len keď sa zahľadela kamsi do diaľky. Pôsobila majestátne. A trochu hrôzostrašne.

Tish mi pošepkala: „Mami. Znovu je divá.“

Prikývla som Tish a nespúšťala oči z Tabithy chodiacej hore-dolu. Škoda, že som sa jej nemohla opýtať: „Čo práve prežívaš?“

Vedela som, čo by mi povedala. Povedala by: „Niečo nie je s mojím životom *v poriadku*. Som nepokojná a frustrovaná. Mám tušenie, že život by mal byť krajší než toto. Predstavujem si rozľahlé savany bez plotov. Chcem behať a loviť a zabíjať. Chcem spať pod atramentovočiernou tichou oblohou plnou hviezd. *Je to také skutočné, až to cítim.*“

Potom by sa obzrela na svoju klietku, jediný domov, aký kedy poznala. Pozrela by sa na usmiatych ošetrovateľov, unudených divákov a fučiacu, poskakujúcu, žobroniacu labradorku, svoju najlepšiu kamarátku.

Povzdychla by si a povedala: „Mala by som byť vďačná. Mám tu dosť dobrý život. Je bláznivé túžiť po niečom, čo ani neexistuje.“

Odvetila by som:

Tabitha. Nie si bláznivá.

Si gepard, dopekla!

prvá část

v kletce

iskry

Pred štyrmi rokmi, keď som bola ešte vydatá za otca svojich troch detí, som sa zalúbila do ženy.

Oveľa neskôr som tú istú ženu sledovala, ako odchádza z domu za mojimi rodičmi, aby im oznámila, že ma chce požiadať o ruku. Myslela si, že netuším, čo sa v to nedeľné ráno chystá, ale vedela som to.

Keď som začula, ako sa vracia, usadila som sa na gauč, otvorila knihu a snažila sa upokojiť. Prešla dverami priamo ku mne, zohla sa a pobozkala ma na čelo. Odhrnula mi vlasy a zaborila nos do môjho krku, tak ako vždy. Potom vstala a zmizla v spálni. Šla som jej do kuchyne naliať kávu, a keď som sa otočila, bola priamo predo mnou, kľačala na jednom kolene a v ruke držala prsteň. V očiach mala istotu a naliehavosť, boli naširoko otvorené a koncentrované, nebesky modré, bezodné.

„Už som nemohla čakať,“ povedala. „Nevydržala by som už ani minútu.“

Neskôr som si v posteli položila hlavu na jej hrud' a rozprávali sme sa o tom ráne. Mojim rodičom povedala: „Ešte nikdy som